

1.

1957–1963

Jdou věky, přešly dny a přijdou jiné
a rodí se a tlumí jejich žár
a ve světě, co mělo pyšný tvar,
teď mizí zraku, pod rukama hyne.

Než na Tvých očích, ústech, vepsáno je
(a říká mi Tvůj pohled i Tvůj hlas),
že nejsi z prostoru, kde míjí čas,
že od Boha je pravá krása Tvoje.

Tvou blízkost miluji a ctím Tě v slovu
a v nových dnech Tě nově nacházím
a v setkáních Tě objevuji znovu.

Nechť život náš je tajemství, vím dosti:
smrt odloučení jest jen časný dým
a oheň lásky věčný na věčnosti.

2.

Je krásný svět, jenž svěřen byl mým dlaním,
dno jeho zkoumám, meze měřím sám,
krev srdce živého v něm nabírám
a před zkalením číšky slova chráním.

Leč svět, jenž láskou v Tobě přichází mi,
je krásnější. I opouštím svůj dům
a dojat hledím k novým obzorům
a dýši vůni mezi květy Tvými.

A není v Tobě konce mému blahu.
Jsi poutníkovi stinný lesní kout
i pozdrav hostu na sesterském prahu.

Tak v Tobě mám i plnost bytí svého.
Kéž tělem jedním v duchu smíme slout
a dosáhnouti ráje ztraceného.

3.

To nekladl bych za největší ztrátu,
má milovaná, kterou blízce znám,
být bez Tvých políbení náhle sám
jak strom, když listy odlétají v chvatu.

Den temnot kdyby pad' a moře, horu
vrh' mezi nás, to není z hlavních ztrát,
být Tebe vzdálen měl bych umírat
a Tvoje jméno šeptat do prostoru.

Byť bylas růží, která denně pučí
a já měl to, co nemohu si přát
a věčně mlád Tě brával do náručí,

byť zdroj Tvých úst mne nejvíc obohatil,
jen jednu ztrátu nes' bych bez náhrad:
Tvou lásku, kdybych Tvoji lásku ztratil.

4.

Já vzdálen hlas Tvůj nezachytím slovem
a pohled nedostihnu vlnou slok;
Tvou lehkou stopu nenajde můj krok
a dlaň Tvé prsty v tichu sametovém.

Ty neznámá, což znal jsem koho lépe,
má vzdálená, což stál jsem komu blíž
než Tobě, Tobě jediné, jež víš,
kdo s písní přichází a tiše klepe?

Jak věřit, že jsi mou, žes mojí ženou?
Ta prostá, všední věc je tajemstvím,
snem večerů i sudbou zpečetěnou.

Kdo, drahá, jsi? Má myšlenka to neví,
jen cítím: vše, co o Tobě kdy zvím,
z té hloubi nejhlubší Tvé srdce zjeví.

5.

Ač u Boha mám tolik nedostatků
a u Tebe, má sladká, tolik chyb,
přec vyvěrá mi z hloubi tajný slib
a procítá jak odstín na poupátku.

Kéž čista vždy jsou moje zamyšlení.
Chci vážit věrně tvar i vnitřek slov;
necht' o tom svědčí cesta má i krov,
v mém životě že marných cílů není.

A tím, co na mně dobrého je v Bohu,
co oprostil i Tebou ode zla,
tím prosby vynesu až nad oblohu,

své prosby, aby oko Boží bdělo
a naše světlá láska nezhasla,
i kdyby slunce navždy potemnělo.

6.

Těm kalíškům, jež dokonale kvetou,
já jejich něžný projev závidím.
Nač sám se zmožu, je jen plochý rým,
jen pokus vykvést neumělou větou.

A tak i touha má je bezvýchodná
a já se hanbím za své projevy.
Jsem zarmoucen a duše má to ví,
jak málo Tebe, přesladká, je hodna.

Leč i když stín mám v polibku i hlase
a blažit citem jsem Tě nedoved'
a spíš jen zdáli kořím se Tvé kráse,

smím říci, že láska, již jsem přijal darem,
jak poupě, jako uvolněný květ
se rozvila a nezahyne s jarem.

7.

Když hledím zpět, tu ani nelituji
dní ztracených a promarněných snah
či hodností, jež byly na dosah,
a neželím, že k obzoru sny plují.

A netrápím se tím, že k dobru mému
mi bohatství a slávy nedal Bůh,
či tím, že zůstávám tu bez zásluh
a tak, jak chtěl bych, nesmím čelit zlému.

Když rozhlížím se srdcem potemnělým,
tu přes všechno se mysl přenáší
a jenom toho jediného želím:

krom rodičů, jež v úctě vždy jsem choval,
má ženo, duše ze všech nejdražší,
já Tobě nejvíce jsem ubližoval.

8.

Vím o místě, kde stojí šedá skála.
Kdy na ni padlo seménko, to znám.
A vzklíčilo a ujalo se tam
a sličná břízka vyrůstá tu z mála.

Chtěl stromek vzhůru – přišel do chudoby,
je na větru, že nechtěl míti stín.
Však zelený jak vínek nevěstin
tu drsnou skálu miluje a zdobí.

Jsem šedá skála já – Ty bříza bílá.
Jak plynou roky, necítím se sám,
ta bříza do skály se vkořenila.

Děšť padá z nebe, slunce svítí zdáli
zde na nás na oba a já se ptám,
jak může bříza růst z té šedé skály

9.

Nechť léta milé mé jak písňě jsou,
ať jarním sadem vede cesta před ní,
sen pokojný jí noci přinesou
a ve svátek se promění den všední!

A jsou-li týdny zvyk a obyčej,
svůj prstoklad rok opakuje znovu,
a má-li jitro obvyklý svůj děj
a sterý večer těžkne po olovu,

co lepšího mám přátí v šedém čase,
než aby v každém dni byl čistý třpyt
a milá má v něm zjihla, usmála se...

Květ vteřin, jemnou vůni okamžiku
jak démant chci jí denně vytěžit
co obraz lásky, věrnosti a díků.

10.

Kdys před lety jsem doputoval k moři
a v dálce spatřil věčné sněhy hor;
i dnes k nim v duchu létám za obzor
a zřítelnice modrou pláň si tvoří.

Mám skrytý pod víčky i bílý ovál,
jak při měsíci o jasu jsem snil;
a dětským zrakem raduji se z chvil,
kdy motýla a květ jsem pozoroval.

A přec ta krása půvabná a živá
se na zemi a v nebi nedozví,
že v předsíni mé duše odpočívá...

Kéž ona ze zachvění slůvek cítí,
jak hluboko, jak stále ve mně tkví,
jež dovedla mi lásku oplatiti!